

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25558/2024
23.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Министарство одбране – Војна установа за одржавање зграда и станова „АА“ са седиштем у ..., коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, против туженог ББ из ... - ..., чији је пуномоћник Борис Миљуш, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6541/24 од 04.04.2024. године, у седници одржаној 23.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6541/24 од 04.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 6541/24 од 04.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1534/23 од 06.12.2023. године, ставом првим изреке, укинута је решење о извршењу јавног извршитеља Бранислава Радојчића И ИВК 701/18 од 28.08.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати 15.344,00 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведене тим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 54.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 6541/24 од 04.04.2024. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, у ставу другом и четвртом изреке. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву који се односи на обавезу плаћања одржавања стамбене зграде, применом одредбе чл. 24 – 28. Закона о одржавању стамбених зграда и члана 460. ЗПП у вези члана 374. и 378. ЗОО. Наиме, тужени као власник стана бр. ... у улици ... број ... у ..., није измирио своју обавезу плаћања одржавања стамбене зграде у периоду од септембра 2015. године до маја 2018. године. Обавеза плаћања одржавања стамбене зграде предвиђена је Уговором о одржавању стамбених зграда од 22.11.1993. године и Анексом уговора од 08.02.1994. године. За наведено потраживање важи општи рок застарелости од 10 година. Из наведених разлога тужбени захтев је усвојен у односу на стицање без основа.

О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а одлука Врховног касационог суда на коју се ревидент позива, односи се на другачију чињеничну и правну ситуацију, због чега се не ради о различитом поступању судова у истој ситуацији. Правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга – предлог за извршење, поднет је 24.08.2018. године, а вредност предмета спора је испод 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Према члану 468. став 1. и став 4. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази поменути износ.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме је вредност предмета спора испод динарске противвредности 3.000 евра, ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић